

ogsaa, at vi i den nærmeste Tid vil kunne faa et Lovforslag fremsat, hvorigennem denne Sag kan finde sin Afgørelse. Man vil forstaa, at det er en Sag, der har sin store Betydning ogsaa og ikke mindst for de Lærere, som nu arbejder ved Seminariet i Ribe, og som ikke ved, om de er købte eller solgte, om de kan vedblive som Lærere ved Seminariet, eller om de kan gaa over til at blive Lærere ved Kvindeseminariet. Selvfølgelig kan det ogsaa have haft sin Betydning med Hensyn til den Elevtilgang, der har været til Seminariet i de sidste Aar, idet mange mandlige Elever sandsynligvis har ræsonneret som saa: Inden ret lang Tid vil Seminariet rimeligvis blive Kvindeseminarium, det er vel derfor bedre straks at søge hen til et andet Seminarium. — Men nu har vi altsaa heldigvis Udsigt til inden ret lang Tid at faa denne Sag ordnet.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil jeg gøre opmærksom paa en Fare, der lurar paa vore Diger ovre ved Ribe, nemlig Minefaren. Næsten hver anden Dag, naar vi har Blæsevej, undertiden Storme, driver løsevne Miner fra Vesterhavet ind og lægger sig ved Digets Fod, og vi har haft utallige Minesprængninger i den sidste Tid. Det gør nu ikke saa meget, hvad selve Digets Jordvold angaar, idet Minen ikke springer, fordi den gaar ind paa Diget; saa kan den trækkes til Søs og sprænges nogle Hundrede Meter fra Land. Derimod er der en Fare for det kostbare Sluseanlæg ved Ribe, og jeg haaber, at man fra Ministeriets og Vandbygningsvæsenets Side hurtigst muligt vil gøre noget for, at denne Fare kan afværges. Man vil forstaa, at hvis en Mine skulde drive ind i Kanalanelæget og ind mod Kammerslusen, vil det kunne føre til en Katastrofe ikke blot for Slusen, men for hele Digeanlægget. Hvis Kammerslusen nemlig ødelægges, vil der blive fri Adgang for Vesterhavet, som da vil kunne vælte ind og oversvømme de bag Diget liggende lave Arealer, hvilket selvfølgelig vil kunne blive en frygtelig Katastrofe, hvorved man risikerer, at hele det store, kostbare Anlæg fuldstændig jævnes med Jorden. Jeg ved, at der af Digebestyrelsen er rettet en Henvendelse, vistnok til Ministeriet, men i alt Fald til Vandbygningsvæsenet, som i længere Tid har overvejet, hvad der bør gøres i den Anledning. Men jeg vil henstille til den højtærede Minister, at disse Overvejelser hurtigst muligt bliver tilendebragt, idet det vilde være uhyre beklageligt, om der, medens man sidder og over-

vejer i Maaneder, skulde ske en Ulykke. Jeg kan udmærket godt tænke mig, at man paa en eller anden Maade vil kunne afværge Faren. Om Dagen kan der patrulleres, idet to Mænd er fast ansatte der ude, og om Natten maa der kunne udspændes et Net over Kanalen, saaledes at en Mine, som maatte forville sig ind i Kanalmundingen, kan blive opfanget deri.

Jeg har ogsaa et Par Ord at sige om Toggangen paa Ribebanen. Jeg tror ikke, at et eneste Sted i Landet er blevet i den Grad stifmoderligt behandlet som Ribe. Jeg skal illustrere dette ved et enkelt Eksempel, idet jeg blot skal tilføje, at jeg selvfølgelig er klar over, at vi der ovre maa gøre det andre Steder. Jeg skal imidlertid nævne, at hvis man f. Eks. skal rejse til København fra Ribe, saa skal man vente to Timer i Bramminge paa Eksprestoget, og det er jo meget ubehageligt. Der er gentagne Gange fra Ribe blevet rettet Henvendelser til Jernbanestyrelsen om at faa dette forandret, uden at det hidtil er lykkedes, men jeg synes, at det med nogen god Villie maatte kunne ske.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om Kreaturtransporten fra Ribe, hvorfra der jo sker en ret betydelig Kreaturtransport. Forholdene ved denne Transport er højt skandaløse, og det er, som sagt, et meget betydeligt Antal Kreaturer, der sendes fra Ribe hvert Efteraar. Man har i mange Tilfælde næsten ikke været i Stand til at faa Kreaturerne bundet an, ligesom de har maattet vade i Snavs til midt paa Benene. Jeg vil anmode den højtærede Trafikminister om at lade rette vedkommende undersøge disse Forhold, saa er jeg ikke i Tvivl om, at de vil blive rettet med det allerførste.

Det er jo kolossale Summer, vi for Tiden regner med paa vort Finansbudget. Vi er imidlertid alle sammen klare over, at der er ingen Vej udenom; vi maa bevilge de uhyre store Summer. Men den største Fare er efter min Mening, hvis der efterhaanden viser sig Tegn til, at vi ikke længere reagerer overfor de vældige Summer, vi maa stifte Bekendtskab med. Man har en uafviselig Pligt til, naturligvis ikke mindst indenfor vor Administration, indenfor Ministeriet, at gøre, hvad der er muligt, for at Udgifterne kan holdes nede paa det nødvendigeste. Jeg synes, at den Kritik, der fra enkelte Sider er rejst med Hensyn til Ansættelsen af flere og flere og uhyre mange Embedsmænd, ikke har været paa